

Docent Stephan Göbel stopt met onderwijscolumn

‘Na tien jaar is het klaar, maar ik zal het missen’

Een decennium lang leefden lezers van het Nieuwsblad van het Noorden/*Leeuwarder Courant* mee met de belevenissen van docent, mentor en leerling-coördinator Stephan Göbel, bij OSG Singelland in Drachten. In juli schreef hij zijn laatste column voor de krant. ‘Na tien jaar heb ik alles wel gezegd. Maar het is mooi om over je vak te schrijven.’

Op natte sokken betrad zijn leraar destijds het klaslokaal: ‘Zijn jullie ook zo natgerend?’ Zo iets schept een band, hij werd één van hen, betoogt Stephan Göbel in zijn column voor het *Dagblad van het Noorden*. Hij ervaart hetzelfde als hij met leerlingen meedoet aan spelletjes, op weg naar excursies. ‘Je moet weten wat leerlingen bezighoudt’, zegt Göbel (41), die sinds 2007 lesgeeft aan havo- en vwo-klassen van OSG Singelland (locatie Drachten): ‘Als je je kwetsbaar durft op te stellen, toont dat je hen serieus neemt, dan durven ze zichzelf te zijn en komen ze met open vizier naar je toe als er iets is.’ Het leuke aan leerlingen vindt hij hun authenticiteit: ‘Ze gedragen zich niet anders dan thuis, zijn eerlijk, vertellen waarom ze een bepaalde mening hebben.’

‘MOEILIJKE PUBERS’

Göbel belandde in het onderwijs als zij-instromer. Na zijn geschiedenisstudie, waar hij de richting Journalistiek koos, werkte hij als verslaggever bij het *Dagblad van het Noorden*. Onder meer getriiggerd door de enthousiaste verhalen van zijn schoonzus die docent is, besloot hij ook te gaan lesgeven. Hij volgde de deeltijdopleidingen in Duits en geschiedenis. ‘Zou je dat wel doen?’, waar schuwden vrienden en collega's hem, moeilijke pubers, werkdruk... ‘Maar het leek me geweldig om bij kinderen in de puberteit bij te dragen aan hun ontwikkeling. Ik ben trots dat ik het kan doen. Salarissen in het

onderwijs blijven achter bij die in het bedrijfsleven. Dat moet echt veranderen, gezien de werkdruk en het gevraagde opleidingsniveau. Noodgedwongen beschouw ik de schoolvakanties dan maar als deel van mijn beloning.’

‘OPHOKPLICHT’

Zijn columns moesten lezers deelgenoot maken van zijn belevenissen in de klas, waarbij zijn leerlingen een onuitputtelijke inspiratiebron vormden. Het mondde uit in fraaie observaties: over smeekschriften om een extra puntje van leerlingen ‘in overgangsnood’ bijvoorbeeld of leerlingen die een koe mannelijk maakten in het Duits. Verhalen waarin collega's, leerlingen en ouders zich herken- den, zoals blijkt uit reacties: ‘We lieten ze onze pu- berdochters lezen. Opening voor een goed gesprek.’ Göbel vermeed zwaarwichtige onderwerpen zoals lerarentekort en de ‘ophokplicht’ (1040-urennorm). Dat laatste ziet hij niet als probleem, integendeel: ‘Ik kan al die uren goed gebruiken, soms wil ik er zelfs meer. Door studiedagen en werkweken vallen regelmatig uren uit, die ik nodig heb om bijvoorbeeld het Duits echt goed te behandelen.’ Hij vindt het zorgwekkend dat zijn vak op veel scholen steeds verder naar de achtergrond ver- dwijnt: ‘Duitsland is de belangrijkste handelspart- ner, Nederland zit ingeklemd tussen landen waar het noodzakelijk is om Duits te spreken. Dan is het beschamend dat zo veel Nederlanders eenmaal over de grens vluchten in Engels. Bedrijven vragen mensen die het Duits beheersen. Die bieden zelfs

Stephan Göbel, op station Loppersum: 'Trots dat ik kan bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen in hun puberteit'.

al cursussen aan hun werknemers.' Op het Singelland komt het vak tot dusver niet in de verdrinking volgens hem. 'Wel volgen we eventuele plannen voor bezuinigingen in de lessentabel en het aantal uren Duits per leerjaar heel nauwlettend.'

SPAGAAT

In de jaren dat Göbel de column schreef, vonden in het voortgezet onderwijs ingrijpende veranderingen plaats, zoals de zachte dood van het studiehuis en de voortschrijdende digitalisering.

Het studiehuis was voor zijn tijd, maar hij vermoedt dat het docenten in een spagaat bracht: 'De ene leerling kan zelfstandig werken, de andere heeft begeleiding en structuur hard nodig. Het idee om leerlingen te helpen zelfstandig te worden, gooien wij niet weg. Tegenwoordig maken we binnen een klas verschillende groepen leerlingen, waarvan de ene groep zelfstandige opdrachten maakt en de andere meer begeleiding krijgt. Maar het blijft ingewikkeld, coachen en controleren kost tijd.'

De digitalisering nam in tien jaar een grote vlucht. Göbel: 'Chromebook en iPad deden hun intrede. We hadden in het verleden WhatsApp-groepen met leerlingen en ouders. Tot in de avonduren mailden of appten sommige ouders over kwesties rond hun kinderen. Prima, maar ik beantwoord berichten niet altijd meer in mijn vrije tijd. Docenten mogen vanwege privacywetgeving gelukkig ook niet

meer met leerlingen in WhatsApp-groepen zitten. Leerlingen gebruiken die nog wel, wat soms zijn weerslag in de klas heeft. Bijvoorbeeld als er online ruzies ontstaan. Ze hebben nu les in mediawijsheid, dat is nodig. Praktische zaken zoals huiswerk, waarvoor een app-groep destijds eigenlijk bedoeld was, handelen we nu onder meer per e-mail af.'

KLAAR

Hoewel leerlingen veel met computers doen, wordt er nog steeds papier gebruikt. Opdrachten zet Göbel regelmatig in Google Classroom, waarna leerlingen ze digitaal inleveren: 'Ik kan dan een digitale beoordeling geven. Toetsen maken ze op papier. We gebruiken ook nog steeds boeken. Soms vinden zelfs leerlingen papier gemakkelijker, bijvoorbeeld om dingen door te strepen.'

Het baart hem zorg dat leerlingen door andere bezigheden steeds minder tijd over lijken te hebben: 'Bijbanen en sport vind ik prima, maar het evenwicht is soms zoek. Bijvoorbeeld proefwerken niet kunnen inhalen omdat ze onder werktijd vallen. Na gesprekken hierover beteren sommigen hun leven. Anderen zorgen ervoor dat ze net een voldoende halen en gaan op dezelfde manier door.'

Dat de column stopt, door veranderingen bij de krant, vindt Göbel jammer, maar hij overwoog al te stoppen: 'Na tien jaar is het klaar. Maar ik zal het ook missen. Schrijven over je werk is een mooie bezigheid.' ■